

CSIKI LÁSZLÓ

VERSVERS

Székely Jánosnak

A költészet halott.
Versben bujdokol.
Számúzték Szibériába.
Lesik, visszatér-e a szűk
fehéregyházi síkra?
Özvegyei csalnak, íróasztalon
táncolnak idegen katonákkal.

Pince falára, hóra, pénzre
rozsdás szeggel, hüggyal, hagymaléval
mégis ki írja fel magát?

Csak nevek, csak évek, búcsúsók —

ó, nem versek azok: csonttöredékek.
Gyémántba zárjátok a bolondokat,
ne karcolhassanak jelet a megkeresőknek.

Elég a méz, az új hó —
fehér lapjára fordul megint a világ,
új menekülők taposnak rá költeményeket.

Nyomaink mind egy nyelven beszélnek,
ugyanúgy hull a hó is kezdetek óta,
s istenem, mindig csak a földre.

ASZÁLY

Madárijesztő sines a sápadt gabonában,
égig perzselte fel a nap a félelmet is.
A testtelenné képzett költők megteszik:
karón lógva ijeszthetnek végre,
mintha a félelemnek is lenne kelete.
Ruhájuk távolba szakadt nyugati: frakk.

Verseink már rendre illőn elperegnék —
csókák visznek, határtalanul.
Jajszép az egész költöző költői vidék.
A felkergetettek, a szálló koporsók,
a csókák hurrcsúfak. A társaink.

Felpárálltunk. Ringunk az égen terhesen.
Ha eső lába lóg — letáncolunk.
Istenetek legyen: mentens az áldástól —
leveri a földi jót az égi.

Vérem esik ide a jövő esővel,
nem-gyermekek hullnak: katonák,
földig csúszón fényes szuronyokkal.
Fent derül és lent mi fulladunk.
Így lesz, s oly szép, hogy szinte igaz.
Nevessetek — hullunk, mint az áldás.

SOLTÉSZ JÓZSEF

HÁBORÚ VOLT

háború volt
és menekült a hó

ha bomba robbant
rohanó köpenyek
a gallérukra buktak

s a szakácsok
a mérlegről figyelték
amint a géppuskák
a szuvas szilánkoknak
a nagy fehér abroszt
megterítették

EGY TÉL EGYÉRTELMŰSÉGEI

1.

E tél személyisége
(lehet)

ha hiszünk neki
leőldősött disznókkal szilveszterekkel
összeszorított öklömmel
benne törött régi karácsonyfadisz
le(nem)hullott havak csontvázaival a lég
mindennapos gyomorégésekkel
a porladó hóemberek

2.

Fekete orgonák a télben
az öncsonkítók rendje kiirtott erdő
közepén

amíg egy virág kényszerül
egy őz ül tomporán és nincsen
ismétlődik mindaz ami nem volt
fejem felett
jön meg a jövő fáradt üveggolyó
hát minek az őz embriója
az elvetélt vétkek burkai
a visszahozhatatlan jéghegyen

mielőtt odamentem
s miután
nem mentem sehova sem

3.

Téli táj a hó alatt
a visszajára kifordított semmi
ez a napsütés ó ez a napsütés
sötét fellegek felett
szóbeszéd követhetetlen
élet bizonyíthatatlan
egy tél lábbal fölfele
nevezzük halálnak ezt is azt is
serpenyőben serceg a táj
és feldobják és hull a másfelére
madarastól egestől végtelenestől

4.

Én legalábbis ezt hiszem
mindezek után és előtt is
mivel hogy nincs
(lehetne)
e tél személyisége

LÁSZLÓFFY CSABA

A JÓ ÖREG DERÉKHADBÓL

„Elejtem képzelt fegyverem,
mit kovácsoltam harminc évig.“

JÓZSEF ATTILA: IRGALOM

akit már hintaszékben ringat
az idő s lassan behavaz
kiben csak méreg az igaz
s már viccnek veszi bajainkat
ki haszontalan hűvös tárgyak
közt ögyelegve vad nomád
mezőkre képzeli magát

hogy a fantáziátlan bágyadt
századvégen fölösleges
voltát feledje úgy-ahogy
s végső érvként fegyvert keres
aztán egyszer csak hirtelen
rádöbben velünk arra hogy
mit oltalmaztunk nincs jelen.

A RÓZSASZÍN GYŰRÖDÉSEIBEN

A rózsaszín gyűrődéseiben
a gyűrődések homályában
a rózsaszín homályban
az idő rózsaszín bizonytalanságában
a bizonytalan lengésekben

a lengések időtlenül rózsaszín
szédületében
és így tovább
csak így tovább
ne!

AZ ELRONTOTT HAPPY END

S ha a sárkányt már legyőzted, nyállal, könnyel,
 vér-lucsokkal keveredve, sikoltozva, meg-megcsúszva,
 az átázott, hideg földön, sikos, taknyos föld-felhámon,
 ha a sárkányt már legyőzted, karddal, késsel,
 tíz körömmel tépve, marva, marcangolva, hét torokból
 ki-kicsapó forróságban, ágyékodon végigcsorgó
 verejtékben, hóban, fagyban, zúzmarában, ha a sárkányt
 már legyőzted, markolatig beledöfted réműleted s utálatod,
 s holtra válva s kacarászva, csalódottan s mit sem tudva
 a szüzek is szabadultak, és a hüllő iszonyatos, fortyogó
 és rángatózó teste is a földre hullt már tehetetlen
 lötyyénessel-huppanással, s kiáltottál: ím, a sárkányt
 már legyőztem, s felemeltem vérben-nyálban-könnyben ázó
 fegyveredet, felemeltem véres arcod, míg a halott hüllő-testről
 hullt a pikkely, sárga pikkely, sárkány-őszben, kés-tavaszban,
 s kiáltottál, kiáltottál: ím, a sárkányt én legyőztem,
 s lábodon már ott a pikkely, kezeden is ott a pikkely,
 vér-fröcskölte, vér-alvadtá sötét pikkely, s torkodból is
 csak a hörgés, ... forgás, dúlás, marakodás, belső láng
 emészti tested, kardod is karommá görbül, alázattal
 fejet hajt a megalázott, győztesnek kijáró díjjal
 eléd járul most a város, szabadult szüzeit hozza,
 ételét-italát hozza, kívánságod lesi, várja,
 de torkodból csak a hörgés,

de kezeden csak a pikkely ...

PATAKI ISTVÁN

MESE AZ OROSZLÁNÉRŐL A MACSKÁRÓL
 ÉS AZ EGÉRRŐL

hol volt hol nem
 a történelmpillantású oroszlán
 akinél albérletben lakott a macska
 ez a macska már rég
 be akarta bizonyítani hogy neki is lehet
 bármiben oroszlánrésze

meghallván ezt az oroszlán
 tüstént úzni kezdte ki a házból
 ezt üvöltve te te elkaplak mint egy
 macska
 az egér a szoba sarkában lapulva leste
 hogy nyer egéruat a macska

SZÖCS GÉZA

A POKOLI PINGPONGMECCS

A nyakig érő lábú Orbán
 egy késő téli-esti órán
 trójai falóba öltözötten félig
 pingpong-asztalhoz áll a hóban.

Kezében taplósapka-ütő, azzal játszik.

Am az ellenfelek? Mester?! Mester?

Egy messzi úton-útfélen Cselényi

Trabantján a gyertyákat cseréli
 és mit tesz ezalatt a többi?
 álljon most itt egy nagy stb.

de míg a pingpongmeccs tart, Orbán
 eltöpreng O. egy vasárnapján

azon, hogy zongorájából otthon
 egy véres cápauszony s egy fehér kesztyű
 kifesteg

PETŐFI FREIDORFON

— — — a hármás villamos indul, a húszas évek villamosa — kissé fakult a kép —, Temesvár-Északi elől. Józsefvárosi piac, Ion Barac utca, villamosgyár —, innen harmadik megálló egy iskola, egy park. Az iskola geometrizált cementdömping, a park akár egy makett: ritkásan álló lombhullatók és tűlevelűek, mint az öregember hajaszála. Beton alapon hármasoltár-szerű emlékmű, téglából; malajzöld — néhol táska — vakolat, mindez nedvesen, de jó állapotban. A középész csúcán a profil-melldombormű: szem mélyen beesett, bajusz és áll óriási — Petőfi mint démon —, de lehet, hogy csak a januári nap miatt, vagy esetleg a mohaszemöldök, algabajusz, moszatszakáll? Körülötte az obligát cigarettázó iskolásgyerekek. Ki ez, ki ez, ki ez? [...]

A hátsó oldalon a kopott, eredeti emléktábla:

E helyen állott 1849-ben
 Bem József
 honvéd altábornagy főhadiszállása
 a melyben 1849 évi május 3 án
 PETŐFI SÁNDOR
 hazánk koszorús lantosa
 honvéd őrnagyi kinevezését kapta.
 Ezen történeti tények örök emlékéül
 a magyar szabadságharc
 félszázados évfordulója alkalmából
 1899 évi július hó 30-án
 állítatott fel ezen
 Emléktábla
 Közadakozásból

Elöl, a főhelyen:

Ezen helyen állott 1849. évben
 Bem József
 honvéd altábornagy főhadiszállása
 a melyben 1849. évi május hó 3 án
 PETŐFI SÁNDOR
 hazánk koszorús lantosa honvéd
 őrnagyi kinevezését kapta.
 Ezen történeti tények örök emlékéül
 1912 évi November 10
 állítatott fel ezen emlékmű
 Közadakozásból.

Alatta apró tábla:

A világszabadság
 nagy költőjének emlékére
 halála századik évfordulóján.
 M.N.Sz.
 Temes-megyei szervezete
 1949. VII. 31.

Előtte a zöld utakon kivirult az idegenség ősz-szeme,
 lépése lelassult, gránitkocka lett a talpa.
 Közben szobrok hadserege nőtt ki a földből
 — a kiút szempontjából megoldhatatlan labirint —.
 Nekikütközött. Nem akarta.

PILLANATAIM

2

magányunk díszagancsai körül pörög a föld
minden nagyon jó...

az élet hozzánk szokott
és belénk költözött akár egy üres szoba

a pusztánál pusztább itt ez a táj
és mint cigánykaraván utolsó szekere alól is
kivert kutya — hozzá tartozunk

3

hatalmasabbak vagyunk
mint itt ezek a hegyek

felgöngyölítettünk magunk előtt
egy Nagyutát
meg ezer év világháborút

mégis olyan kevés
ez a ránk mért
Tisza-megkerülte nyugalom:
bombaverte szita ez az ölelkezés

PALOTÁS DEZSŐ

FIATAL KÖLTŐK

Formaépítsünk! Mondj egy új rimet erre: deszka.

Egészen új legyen? Léc.

TERVEZET

1 §. Ha minden manó összefogna,
s jutnának manó-uralomra:
örülnének az emberek.

2 §. Minden sóbányánk övék lenne,
minden erdőnk s a vadak benne
és eltörölnők a telet.

3 §. Most is három vaddisznót öltünk:

vadkolbászunk és vadtöpörtyünk
megosztjuk velük. Igazán!

4 §. A laklit emberszámba vesszük,
a kisebbeket kinevezzük
vicemanónak is. Talán.

5 §. Örülnek majd az emberek.
Remek.

CSELÉNYI BÉLA

198.

már szőryám van
ketrecembe beraknak egy doboló pandát
s én szőryámhoz futok vagy a
cucliskannához
nincs visszaút a fára

érzelmi életünk
árnyalt kifejezőmódjának
elsajátítására oktatnak
nehogy majd kölyköm arcára lépjek

210.

az élet eleje és vége bölcs
mint a kínai gumis ceruza
eleje ír rajzol hátulja töröl

belül meg grafikus karikaturista
lázadó művész tudós töprengő
grafithengerbe bestancolva

ASZALÁS KORA REGGEL

Fürtökben lóg a lelkem, kiaggattam.
Sokan járnak a szárítóban.
Néha egy-egy szemet levesznek
megkóstolják
ledobják

f a n y a r

Fürtökben lóg emberségem, de nem
aggatom ki.
Sokan járnak a szárítóban.

Nehogy szemenként leszedjék
megkóstolják
ledobják

s z é p

Fürtökben lógek magam körül.
Néha észre is veszem merre járok.
Megkóstolnám lelkem-magam-
emberségem

f a n y a r i s
s z é p i s

HORVÁTH ALPÁR SZILAMÉR

VÉRT IZZAD A SZAPPAN S A SÚRLÓKEFE

huhh _____ micsoda
szemét-tornádó járkál a hegyeken
bucskázó-galamb-bombázók előtt _____
_____ a fény-állomáson
csak a peronlámpák köhögnek-tikognak
a réműlet gomolygó végbél-
_____ vinnyogásában
_____ s lenn a sikon
bografutott párhuzamosok mellett
hómágyiák jég-gyutas fenekét

vakarja-cirógatja a becsület _____
az oroszlanbarlangot felperzseltek
a rókák _____ a rókalyukakat a tyúkok _____
_____ s a golgotán _____
gatyára vetköztetett eszperantó-ember
térdel a hatalmas fehér bot előtt _____
_____ mögötté
nobel alfréd géppisztolyt simogat _____

HUNYADI MÁTYÁS

KOORDINÁTÁK, ALMA, SAJT, VÖRÖSBOR

Valaki majd megtalálja arcom kopott éremlemezét
gyökerek fuldokló szövete között mint könnyű
léghajónehézéket mit ki tudja milyen úton
milyen magasbarepüléshez ejtett ki egy arra hivatott
kéz a kosárból.
Csodálkozni is fog az a valaki aki rátalál
akkori arcom szegényes mására
mert minden bizonnyal az találja meg az a kéz
érinti először az a nyugodt arcelejtésre hivatott
kéz amely még nemrég végigsimogatott ott
a tollakkal kibélelt kosárban. Valaki megtalálja majd
arcom kopott éremlemezét és otthon a deszkaasztalon
elgurítva alma sajt és vörösbor között
kapkodva határozza meg az ÚJRAREPÜLÉS
KOORDINÁTAIT.

AUGUSZTUSI RAPSZÓDIA

(lírai naplótöredék)

minden este gondolatban kitérom a testem álmaid előtt kedvesem
 leveleimbe beleolvas a lámpa s a toll engedelmesen formálja szavaimat
 gyötörnek a sorok kínos szünetekkel
 vajúdva szüllek minden este jobban a magamévá
 „a címzeit ismeretlen“ mondaná a postás (ki délben becsönget és elüzi
 a levesestál békességét) hisz csak annyit írnek KEDVESEM a borítékra
 szél csodálkozik rám ha a padláslépcsőn próbálok napozni délutánonként
 anyám cipeli a vödröket
 csetepatékra lesünk
 apám még néha kikiáltja hogy negyvenöt éves és hogy a kutya fáját a
 nagyvonalú világnak
 és fogynak a percek ki a naptárból mából holnapból és a cigaretták a dozból
 esténként megpróbálom meztelenre vetköztetni és tested köré fenni álmaid
 szintelen eperkompótot majszolunk apám félti a kólikáját
 anyám nevet: valami édeset ettem volna
 és fogynak a gondolatok az asztalfiában mi pedig
 örülnünk hogy eljöttetek
 és
 köszönjük a látogatást

és éjjel utáni zippzárra járó búcsúmosolyok
 s mikor végre az ágyig jut az ember már rég horkolnak az álmok

mikor hazafele oszlik a falu éjjelkor újjászületik az utca
 belesápadnak a csókokba a kapualjak s belepirulnak a lányok
 ilyenkor augusztusban összegyűrődnek a vasalt alsószoknyák a ládafiában
 s arcukhoz érő borostás legényállakhoz hasonlít a tarló a lányok lába alatt
 búzavirágos kalapban ülnek esténként a kocsmában duhaj legények
 s tikkadt-lihegőre perzseli torkukat a cujka

hítre élek álomban s meghalásban fizetek minden szóért
 félelmetes és fegyelmezetlen kell hát maradnom az utolsó szuszig
 s konokul tíz perc étellel fizetni minden elszívott cigarettáért

gyermekláncot öltögetek az ötletekből
 jégbehűtöm a fejfájásokat
 aztán sétálni
 sétálni
 gyorsabban
 gyorsabban
 fel alá
 fel alá

ilyenkor augusztusban mikor legdévajabb az éjszaka
 álmatlansággal sztrájkolni az egyedüllét ellen

GÁL ÉVA EMESE

PIROS MALTER

kerek alatt hálni jobb lehet
 mint itt ülni ilyen egyedül veled
 ne szólj a csendet növelnéd ne kérdezz
 egéruat nem vájnak a szavak hogy

vagy bárhova megérkezz
 hiába vetted föl legszebbik ruhádat

nagy rozsdás szögek kiütnek alóla
 tört csavar szemed bádog tenyered
 valami ócska bársonnyal bevonva

menekülj
 jujj! itt égnek a falak!
 piros malter csurog a padlóra!
 Nem kiáltok.

NEM CSERDÍT

szekered
kátyuban
gethelnek
lovaid

apádnak
ostora
nem cserdít
szívárványt

NOSZA

mindig pontosan
hajnali négykor
ver fel a vekker
indulás élni

hol álmaidnak
fogyó seregét
nem veszik észre

HADHÁZI ZSUZSA

MIKORRA ELMÚLNAK

s mikorra elmúlnak az első
szerelmek
táncolva jönnek a furcsa
éjek
korsó pompázik az
asztalon
képek nyitják fel szemüket
a falon
reszket a sok sárga ujj
konyakot ízlel a nyelv

kávé fújja gőzét fölfele
egyszerűbbé lesz minden:
a járás az evés a beszéd —
ó de milyen bonyolult
ez a „minden egyszerűbb“
mikorra elmúlnak az első
szerelmek
és táncolva jönnek a furcsa
éjek

JAKABOS ISTVÁN

ESTÉK, NÉLKÜLED

Idegenek a tárgyaim!

Kilebbentél közülük
barna madár,
mereven, némán várják,
hogy lépteidtől nyikorduljon
a parkett.

Kedvenc lemezed hallgatom,

az ében barázdákon
hajad fénye csillog.

A cigaretta, amit tőled kaptam,
rég elfogyott,
egyedül iszom,
olcsó pálinkákból töltök
pohárral mért szabadságot
magamnak.

BÍRÓ FERENC

19.

és itt a hely kimondhatatlan
a parttalan tavaszban mint az özönvíz
oly céltalan és vak —
távolból sugárzik előnt;

nem ismerős — s nem idegen:
fekszik egymáson két kéz
zúzott kő fény s rügyek
üvegcserep és hangok

SZABÓ PÉTER

TÖREDEK

rámcsavarodik az este
— annyi már
pár szónyi nyugalom kéne
— félhomály
nem vonz a fény
a 220 voltos ragyogás
távoli izzó csillagok hidegsége

.....

kedves
álmodj nekem
a lehuny estéről
göndör élvezeten
hű verset
friss csevegő reggelt
álmodj nekem

BEKE MIHÁLY ANDRÁS

NAGY BULI

nagy buli, hej, biza jó buli volt. immár sok hete pányvás kedvünk
elfuta, szétfuta, nyargal a borhegyi csúcson. nem vala rég ilyen:
átszökik túlra a srá Chad a tűzön... s mekkora tűz! azt sem tudom már,
jaj, melyik éget s meddig az ég? s az a fény, no, melyikből pattan
el éppen? nem sokat érdekel ám azután már, hisz kiütt, lám, rögtön a
bortalan, állba könyöklő jófaj itóka. friss a kenyéren, a zsirban a
bugra szalonna, s a bicska csuklik, a sör már térdig, a combig, a
mellig, a torkig nő. fura ám ez a pista barátom: a sörrel oly tele
fűben a jó sörüvegre ha most keres nyitót.

nagy buli, jó buli, mint a mesékben, szép lehet, ám ez már biza sok
nagyon, öt hete tán? a mesékben ilyen nagy, ennyi hatalmas időt
sohasem mulat el se király, nem, még a király fia sem. de elűzték
már, hej, a rókát mind a barátok! a srácok, a lányok is alszanak, és
hát bortalan immár minden üvegünk, elfogya vodkánk, mástól súlyosak
immár az első szeretők is, hát fenéig iszom, kiürítem, kortyolom
ezt a verset is immár

FAZEKAS LÁSZLÓ

PÁRBESZÉD

— szép öregség szép örökség
— nagy fa alatt lombos a tudás
— születéskor nem halálkor harangoznak
— halál után az angyalok
gyémánthavat hoznak.

de megkomolyodtál
jobb előbb mint később
jobb később, mint soha.